

ných. Tím však jest vyvrácen též názor nalézacího soudu, že obžalované bylo uznati vinnými též bez použití zákona čís. 80/1924 sb. z. a n., jelikož částku 10.000 Kč bylo připočítati k prvnímu nájemnému, které K. platil, a jelikož tato vzhledem k obvyklým činžím přemrštěná částka tvořila s tímto nájemným jednotný celek. Stačí na odůvodněnou v tom směru ještě poukázati na dosavadní judikaturu (srov. rozh. Sb. n. s. čís. 453 a 988), od níž uchýliti se v tomto případě není příčiny.

Čís. 1918.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Rozhoduje o tom, je-li podle §u 2 zákona podmíněné odsouzení vyloučeno, jest soud vázán právoplatným zjištěním předchozího rozsudku, že čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

(Rozh. ze dne 6. března 1925, Zm II 585/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 11. listopadu 1924 do výroku, jímž byl obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu, a rozsudek v napadeném výroku změnil v ten způsob, že odsouzení obžalovaného prohlásil nepodmíněným.

Důvody:

Zmateční stížnosti, napadající zmatekem čís. 11 §u 281 tr. ř. výrok, jímž obžalovanému byl přiznán podmíněný odklad trestu, nelze upříti oprávnění. Nalézací soud na odůvodněnou tohoto výroku mezi jiným uvádí, že okolnost, že obžalovaný rozsudkem okresního soudu v Lipníku ze dne 27. března 1924 byl právoplatně odsouzen pro přestupek podle §u 464 tr. zák. a §u 12, 32 zbrojního patentu, spáchaný tím, že ukradené vojenské věci na sebe převedl a bez povolení měl v držení, nevylučuje použití §u 1 zákona, poněvadž jest možno, že jeho otec pět vojenských nábojů ze světové války domů donesl jen na památku. Než nalézací soud přehlíží, že oním rozsudkem byla též vyslovena ztráta volebního práva podle §u 1 zák. čís. 163/20, čímž právoplatně jest zjištěno, že čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Přezkoumatí tento právoplatný výrok nepříslušelo nalézacímu soudu podle zásad platného trestního řádu. Byl jím naopak vázán a, povoliv přes to, nedbaje právoplatnosti onoho výroku, podmíněný odklad trestu, vykročil ze své moci trestací, porušuje předpis §u 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., podle něhož jest podmíněný odklad trestu vyloučen, byl-li vinník již dříve odsouzen pro čin spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných, a sice, jde-li o přestupek, jako v tomto případě, spáchaný v pěti letech před tím, než spáchal nový trestný čin. Jelikož obžalovaný pro onen přestupek byl odsouzen 27. března 1924, zločin za vinu mu kladený však spáchal dne 7. srpna 1924, jsou tu všechny podmínky citovaného ustanovení.